

எதிர்காலச் சமயைல் அறையின் மாதிரி அவள் சிறு கைகளில் பரவிச் சமநைந்து அவளகைக் களபைப் புறச் செய்தது. வட்டத் தண்டவாளத்தில் ஓடும் குட்டி ரயிலின் கபவல் சோகத்தின் நிழலை நடுஞ்சுள் பிசுகிறது. கிளி, மனைா, புறா என்று பறவை படொம் மகைளின் மொழியோ சதா மகேங்களைதை துழாவிக் கொண்டிருக்கிறது. பிளாஸ்டிக் யுவதிகள் அவள் கற்பனையின் கனம் தாளமாட்டாத மலெவவோடும் இருக்கிறார்கள்.

அம்மா சமயைல், கழுவூதல், துவதைத் தல், துடதைத் தல் என எந்த நரேமும் வலேகைகளோடிருக்கிறாள். பிறகு தங்கச்சிப் பாப்பாவின் குஞ்சுகை, கால்களுக்கு எண்ணெயிடும் நீ வி, காலில் குப்புறப் போட்டும் குளிக்கவைக்கிறாள். துவட்டிச் சாம்பிராணிப் புகை காட்டி, நடுஞ்சோடும் அணதைத் துச் சலேயைல் மட்டி மட்டியில் உட்கார்ந்திருக்கிறாள் நடுநடுமே.

‘அம்மா நான் உன் மடியில் படுத்துக்கட்டும்மா?’

‘இன்னும் சின்னக் குழந்தையா நீ?’ நடுஞ்சு வரமடேறேய கர்ப்ப வயிறற்றோடும் அம்மாவைக் குப்பசேனாலமே மிச்சிரகைக்கிறது. அவள் பகிரந்து தரும் அன்பின் போதாமலை அனுவை அழுத்துகிறது.

அப்பா மெத்தையில் சாயந்து மடக்கி உயர்த்திய கால்களில் தங்கச்சிப் பாப்பாவைக் கிடத்தி துரியாட்டுகிறார். கிலுகிலுப்பையை ஆட்டி பாப்பாவிற்கு விளையாட்டும் காட்டுகிறார். ‘ங்கு, அக்கு’ என்று பாப்பாவோடும் பசேுகிறார்.

‘அப்ப, இந்தக் கதையில் அந்த ராஜா...’ என்று அனுவை எதையாவது கட்டால்., ‘பெரிய மனுசிப்போல் என்ன களே விநைநனை, சும்மா இரு’ என்று அதட்டுகிறார்.

‘நான் யார்? பெரியவளா, சின்னவளா, நீ யேசொல்’ அனுவை கட்டையில் மரப்பாச்சி மெளனமாய் விழிக்கும்.

‘எனக்கு யாரிருக்கா? நான் தனி.’ அனுவின் முறையிடல்களை அது அக்கறையோடும் கட்டும். சும்மாய்தைத் தரையில் உரசி அதன் கன்னத்தில் வைத்தால் ‘ஆ, பொசுக்குதே’ என்று முகத்தகைக் கோணும். கொடும் காப்புளிப் பழத்தின் கொட்டையில், உட்பழுப்புத் தோல் சதேம் அடையாமல் மலே கறுப்புத் தோலை

உரித்து நிலைமலே வதைத்தால் பகல் கனவும் பலிக்கும் என்கிற அனுவின நம்பிக்கைகளுக்கு 'ஆமாஞ்சாமி' போடும். அவள் நிர்மாணிக்கிற பள்ளிகளில் மாணவியாக, தொடர்பில்களில் பிள்ளையாக, சில நேரம் அம்மாவாக, கனவலக தவேதையாக எந்த நேரமும் அனுவோபிருக்கும்.

மரப்பாச்சி புதிய கதைகளை அவளுக்குச் சொல்லும்போது, அதன் கண்களில் நீல ஒளி படரும். மரப்பாச்சி மரத்தின் இதயமாயிருந்தபோது அறிந்த கதைகள், மரம் வானை மூத்தமிட்ட பரவசக் கதைகள், மழைத்துளிக் குள் விரிந்த வானவிற கதைகள்... அவள் எல்லா நாளும் ஏதாவது ஒரு கதையின் மடியில் உறங்கினாள்.

வருடங்கள் அவளை உருகிப் புதிதாக வார்த்தன. நீண்ட, மினுமினுக்கிற கதைகள்; திரண்ட தோள்கள்; குழைந்து, வளைந்த இடுப்பு, குளியல் அறையில் தன் மார்பின் அரும்புகளில் மூதன் முறையாக விரல் பட்டபோது பயந்து, பதறி மரப்பாச்சியிடம் ஓடி வந்து சொன்னாள். அது தனது சிறிய கம்பு வடிவ மூலகளை அவளுக்குக் காட்டியது.

அவள் குளியல் அறைக் கதவுகளை மடித்துத் தன்னதைத் தனிப்படுத்திக் கொள்வதில் அம்மாவிற்குக் ஆதங்கம். 'நான் தலையேத்து விடறனே' என்கிறாள்.

'ஓண்ணும் வணாம' என்று அனு விலகுகிறாள். அம்மா தனக்கும் அவளுக்கும் இடையே தள்ளத் தள்ள முளைத்தாடும் திரைகளை விலக்க முயன்று, தாண்டி முன்னறோகையில் புதிது புதிதாய் திரைகள் பரெகக் கண்டு மிரண்டாள். நிரந்தரமான மெல்லிய திரைக்குப் பின்புறம் தெரியும் மகளின் வடிவக்கோடுகளை வருடத் தவித்தாள்.

எல்லாரும் தங்கும் இரவுகளில் அனுவின படுக்கையோரம் அம்மா உட்கார்ந்திருப்பாள். அனுவின உறக் கத்தில் ஊடூருவி நெருடும் அம்மாவின் விழிப்பு. உள்ளங்கை அனுவின உடல் மீது ஒற்றி ஒற்றி எதையோ எதையோ தடும். 'என்னம்மா?' பாதி விழிப்பில் அனு கட்டால் பதற்றமாகக் கையை இழுத்துக் கொண்டு, 'ஓண்ணுமில்லை' என முனகி, மூதுகு காட்டிப் படுத்திக் கொள்வாள். அம்மாவின் மூதுகிலிருந்து விழிகளும் வினாக் களும் தன் மீது பொழிவதை அனுவால் அறிய முடியும்.

பள்ளிக்குக் கிளம்பும் நேரம் இப்போதெல்லாம் மலோடையைச் சரியாகப் போடவது

அம்மாதான், சாயங்காலம் அவள் வரபத்து நிமிடம் தாமதித்தால், வாசலில் அம்மா பதறித் தவித்து நிற்கிறாள். எங்கே போனாலும் அம்மாவின் கண்களின் கதகதப்பும் மிருதும் அடக்காக் கிறது.

தன் அயர்விலும் ஆனந்தத்திலும் மரப்பாச்சி மங்குவதையும் ஒளிர்வதையும் கண்டு அனுவியக்கிறாள். தன்னை அச்சுறுத்தவும் கிளர்த்தவும் சயெகிறதும் பல்களைய மரப்பாச்சியிடமும் காண்கிறாள். கட்புலனாகாத கதிர்களால் தான் மரப்பாச்சியோடும் ஒன்றுவதை உணர்கிறாள்.

மரப்பாச்சியின் திறந்த உடல், கோடுகள் தாண்டி மிளிரும் விழிகள், இடும்பும் மடங்கிய கையையும் உருவாக்கும் இடவெளி அனாதையையும் உறிஞ்சத் திறந்த உதடும்போல் விரியும். அனுவின் உலகம் அதற்குள் வழக்கி, நகர்ந்து, சூருங்கும்.

சிறுமிகள் அனுவை விளையாடக் கப்பிட்டு உதடும்பிதுக்கித் திரும்புகிறார்கள். கட்டத்துத் தரையில் முடிவற்று ஆடும் தொலைக்காட்சியின் ஒளிநெளிவுகள், இரவில் ஊறும் இரூள், ஜன்னல் கதவுகள் காற்றில் அலகைக் கழிய, அனு கட்டில் ஓரத்தில் சூருண்டிருப்பாள். மஜேயில் இரூக்கும் மரப்பாச்சியின் கண்கள் அவளதை தாலாட்டும் மல்லிய வலகைகளைப் பின்னுகின்றன. அதன் மூலகைகள் உதிரந்து மார்பெங்கும் திடீர் ரென்மயிர் அடர்ந்திருக்கிறது. வளநைத்து இடும்பும் நரோகி, உடல் திடம் அடநைத்து, வளநைத் மீ சயேயோடும் அதுபற்ற ஆண் வடிவம் விசித்திரமாயும் விரும்பத்திறகுரியதாகவும் இரூக்கிறது. அது மதெவாக நகர்ந்து அவள் படுக்கையின் அரூகில் வந்தது. அதன் நீண்டநிழல் கட்டிலில் குவிந்து அனுவை அருந்தியது. பிறகு அது மதெத்தை முழுவதும் தனது கரிய நரம்புகளை விரித்ததும் அவை புதிய புதிய உருவங்களையென வரநைத்தன.; துண்டும் துண்டாக. அம்புலிமாமா கதகைகளில் அரசிளங்குமரிகளையென வளநைத்துக் குதிரையில் ஏற்றுகிற இளவரசனின் கைகள். சினிமாக்களில் காதலியதை துரத்தி ஓடுகிற காதலனின் கால்கள். தொலைக்காட்சியில் கண்மயங்கிய பண்ணின் கன்னங்களில் முத்தமிடும் உதடும்புகள். தரெவோரங்களில், கட்டங்களில் அவள் மீது தறித்து, உணர்வசைச் சொடுக்கிச் சிமிட்டும் கண்கள். இன்னும் அம்மாவின் இதமான சாயல்கள், அப்பாவின் உக்கிரக் கவர்ச்சியோடான அசைவுகள், அதனையும் சிந்திய நிழற்றும் துண்டங்கள், அப்பர்வமான லயங்களில் குழநைத்து கப்பி உருவாகிறான் ஓர்வன். அவள் ஓர்போதும் கண்டிராத, ஆனால் எப்போதும் அவளும் அசநைத் தபடியிருந்த அவன், அந்த ஊடும்புவல் தனக்கு நரே வததை தானயேற்று கவனம் கொள்ள முடிவது என்ன அதிசயம்? தனக்கு மட்டும் யோகவிரும்புந்த அந்தரங்கத்தின் திசைகளில் அவன் சுவாதீனம் கொள்வது குளிர்ந்த பரப்பாகப் பக்கிறது. அந்த இரவம், காலையின் அவசரத்திலும் உட்படாதும் நீண்டது. அனுவறேபெப்போதும் போலன்றி தன் உடலமைகவும் நசேத்தாள். கனவின் ரகசியத்தையே பதுக்கிய மிதப்பில் பகல்களிருந்தன. பள்ளி முடிந்ததும் தாவி வந்து அவளையென அளளுகிற மரப்பாச்சி; 'ஏன் லடே?' என்று 'உம்' மென்றாகிற அதன் மூகம்; நீள்கிற ரகசியக் கொஞ்சல்கள்; அம்மா இல்லாத நரேம் இடும்பும் முத்தங்கள்; அவள் படுக்கையில் அவளும் குமுன் பாகவடே ஆக்கிரமித்திருக்கிற அவன். போர்வகைகள் அனுவின்

கைப்பிடியில் இருக்கிற மரப்பாச்சியை அம்மா பிடாங்க முயற்சித்தால், தடுக்கத்திலும் இறிகுப் பற்றிக் கொள்கிறாள். அதன் விரிந்த கைகளுக்குள் தன்னைப் பொதிந்தும், மார்பு முடிகளைச் சூரூட்டி விளையாடியும் மீ சநுனியை இழுத்துச் சிரித்தும் தோள்களில் நறுக்கென்று சலெல்லமாய்க் கிள்ளியும் அவள் நரேங்கள் கிளுகிளுக்கும். தாபங்களின் படிகளில் சூழன்றிறங்குகிறாள் அவள். அகலவும் மனமின்றி அமிழவும் துணிவின்றி வடிகையின் விளிம்பலகைகளில் நுனிப்பாதம் அளகுகிறாள்.

கிருஸ்துமஸ் லீ வ் சமயம் அத்தலை வந்தபோது அனு கவுனலை கால்களுக்குடையில் சகேரித்து, குனிந்து, கோல நுசுசாணி உருண்டையில் பிசணிப் பிவசைச் சரூகிக் கொண்டு இருந்தாள். 'அனு எப்பி வளர்ந்துட்டே!' அத்தலை ஆச்சரியத்திற்குள் அவளை அள்ளிக் கொண்டாள். உணவு மஜேயில் விசஷமான பண்டங்கள், பார்த்துப் பார்த்துப் பரிமாறும் அம்மா. அத்தலை அனுவலை விற்குத் தன்னோடு அனுப்பும்படி கேட்டதும் அம்மாவின் முகத்தில் திகிற்புள்ளிகள் இறபைட்டன. 'அய்யோ மதினி, இவளை நாங்க கடிச்சா முழுங்கிடுவோம்? அப்படியே இவள் ஆளாகிற முகூர்த்தம் எங்க வீட்டில் நரேந்தால் என்ன குத்தம்? எனக்கும் பிள்ளையா குட்டியா? ஓர் தரம் என்னோட வரட்டுமே' அத்தலை அவளைத் தன்னருகில் வாஞ்சயாக இழுத்துக் கொண்டாள்.

ஓர் உறுப்பயை தன்னிலிருந்து வட்டியெடுப்பது போன்ற அம்மாவின் வதேனை கண்டு அனு மருண்டாள். துணிகளை அடக்கிய பட்டியில் மரப்பாச்சியை வகைக்கப் போனபோது அத்தலை, 'அங்கே நிறைய பொம்மை இருக்கு' என்று பிடாங்கிப் போட்டதுதான் அனுவாக்கு வறுத்தம்.

அந்தப் பயணம் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. நகர்கிற மரங்கள்; காற்றின் உல்லாசம்; மலகைகளின் நீலசாயவு. எல்லாமும் புத்தம் புதிது.

அம்மா வற்புறுத்தி உடூத்திவிட்ட கரும்பச்சைப் பாவாடையில் அனுவின் வளர்த்தியை மாமாவும் வியந்தார். பார்த்த கணத்திலிருந்தே மாமாவிடம் இருந்து தன்பால் எதுவோ பாய்வதை உணர்ந்து அவள் கப்சினாள். 'எந்த கிளாஸ் நீ? எய்ததா, நனைத்தா?' என்று கேட்டுவிட்டு பதிலகை காதில் வாங்காமல் கழுத்துக் கீழே தனேகிய மாமாவின் பார்வையில் அது நளிந்தது. 'எப்பி மாறிட்டே? மிக் கொழுகிக் கிட்டு, சின்ன கவுன் போட்டிருந்த குட்டிப் பொண்ணா நீ?' என்று அவள் இடூப்பதை திமிறத் திமிற இழுத்துக் கொஞ்சியபோது மிச்சின் அனலில் அது ஊர்ந்தது. 'சட்டை இந்த இடத்தில் இறிகு குதா?' கேட்டு தோட்டுத் தோட்டு மலேமும் கீழும் அழுத்தித் தடியை உள்ளங்கையில் இருந்து அது நசநசவென்று பரவியது. மாமாவின் கைகளில் இருந்து தன்னை உருவிக் கொண்டு ஓடினாள் அனு.

அத்தனை பிரியமாயிருந்தாள். திகட்டத் திகட்ட கரூப்பட்டி ஆப்பாம், ரவணை பணியாரம், சீனிப்பாலில் ஊறிய சிறு உரூண்டையான உளுந்து வடகைகள் என்று கட்டுக்கட்டு ஊட்டாத குறையைத் தான்.

‘உன் அடர்த்தியான சூரூள் முடியில் இன்னிக்கு ஆயிரங்கால சடனை பின்னலாமா? பின்னி முடித்து, கொல்லையில் பித்த பிச்சி மொட்டுகளை ஊசியில் கோர்த்து வாங்கி, ஜடையில் தைத்து, பெரிய கண்ணாடி முன் திரும்பி நிறுத்தி, சின்னக் கண்ணாடியைக் கையில் தந்தாள். ‘நல்லாயிருக்கா பார் அனு!’

அம்மா ஒளிந்துவதை அன்பின் பக்கங்கள் அத்தையிடம் திறந்து புரண்டன. அனு எந்நேரமும் அத்தையை ஓட்டி, இரவில் சுவர் மலையில் ஓண்டிப்படுத்து, அத்தையின் சலேனை நுனியைப் பார்த்தபடியே தடுங்க முனவைவாள். அவ்வளவு துரத்தையும் ஒரு விரல் சொடக்கில் அழித்துவிட்டு, மரப்பாச்சிக் குள்ளிருந்து கிளம்பி வருகிறான் அவன். அத்தகைகும் அனுவிற்கும் நடவடே இரூந்த சிறிய இடவைளியில் தன்னலைவாகமாகச் சலுத்திப் பொருத்திப் படுக்கிறான். உறக்கத்தோடு அனுவின் தசகைகளிலும் நரம்புகளிலும் கிளர்ந்து கலக்கிறான். அவனும் அவளும் இடையறாத மயக்கத்தில் இரூக்கையில் ஒரு அன்னியப் பார்வையின் திடீர் நுழைவில் அத்தனையும் அறும்படுகிறது. அனு உலுக்கி விழிக்கிறாள். மிகவும் அவசரமாக கழிப்பறக்கை போகவனேடும் போலிருக்கிறது. கொல்லகை கதவூ திறந்து தன்னகைகள், பவழமல்லி, மரூதாணி எல்லாம் கடந்து, இந்த இரூட்டில் குளிரில்...அய்யோ, பயமா இரூக்கே. அத்தையை எழுப்பலாமா? ச்சே, அத்தனை பாவம். அலுத்துக்களைத்து அயர்ந்த தடுக்கம். ஏறி இறங்கும் மிச்சில் மிக்கத்து மினுக்கம். காதோர முடிப் பிசிறில், கன்னத்து வியர்வதை துளிர்ப்பில் அத்தகைகள் புதறாத குழந்தை வளித் தெரிகிறது. எப்படியாவது தடுங்கிவிடலாம். இல்லலை, தாங்க முடியவில்லை. அடிவயிறுநிலை முட்டும் சிறுநீர் குத்தலெடுக்கிறது. மெல்ல எழுந்து அத்தகைகும் முழிப்புக் காட்டாமல், கொலுசூ இரூயாமல் பின்பைபோல நடந்து, சாப்பாட்டு மஜூயில் இடித்துச் சமாளித்து, இரூட்டில் தடவி சூவிட சைப் போடுகிறாள். கதவில் சாவியதை திரூகும் சிறுறொலி நிசபத்தின் மனெமகைகள் பெரிதாக வடிகிறது. அத்தனை புரளவது கட்டுகிறது. ‘ரொம்ப இரூட்டாயிருக்காமோ?’ பயந்து, நடுங்கி, அடித்தாழை ஓசையிட நீக்கி, கதவதை திறந்தால் பளீரென்று நட்சத திரூங்களின் கலகலத்த சிரிப்பு. மின்விளக்கின் மஞ்சளெள்ளி தரையில் சிறூசிறூ நாகங்களாக நளெகிறது; மிக அழகாக, அச்சமறே படுத்தாததாக. தன் பயங்களனை நினதைது இப்போது சிரிப்பு வருகிறது. காற்றில் அலையும் பாவாடை. பிச்சிப்பி மணம். சடிகளின் பச்சை வாசனை. மரூதாணிப் பிக்களின் சூகந்த போதனை, தாழ்ந்த தாடுகிற நட்சத திரூச் சரங்கள். நிலவின் மழலையொளி. கழிவறகை கதவின் கிளீச்சிடல்கட்ட இனிமையாக. சிறுநீர் பிரிந்ததும் உடலின் லகூத்தன்மை. இந்த மரூதாணிப் புதர்கிட்டே உட்கார ஆசையாயிருக்கே. அய்யோ அத்தனை தடுவாங்க. திரூம்பி வருகையில் அனுதான் தனியாக இல்லாததை உணர்ந்தாள். உடல் மீது நுற்று விழிகள் மொய்த்து உறுத்தின. அனிச்சையாக ஓடத் தொடங்கியபோது எதன் மீதோ மோத, கடினமான கைகள் அவளை இரூக்கின், காலையில் உணர்ந்த அதேசூடும் மிச்சு. ‘சச்சீ’, இல்லலை; என்னையே பிடிச்சிபிச்சோ?’ கரிய, நரணை முடியடர்ந்த நடுஞ்சில் அவள் முகம் நரூக்கப் படுகிறது. கொட்டும் மூத்தங்கள் – கன்னத்தில், உட்பில், கழூத்தில், அவளூள் தளிர விடுகிற அல்லது விதையே ஊன்றாத எதையோ தடுகிற

விரல்களின் தடவல், மாறாக அதை நசுக்கிச் சிதகைக்கிறது. சிறிய மார்பகங்கள் கசக்கப்பட்டப்போது அவள் கதறிவிட்டாள். வாரத்தகைகளற்ற அந்த அலறலில் அத்தகைக்கு விழிப்புத் தட்டியது. காயந்தகீற்றுப்படுக்கமீது அணுவின் உடல் சாய்க்கப்பட்டப்போது அவள் நினவின் மயைின் பாதாளத்துள் சரிந்தாள். கனமாக அவள் மலே அழுத்தும் மாமாவின் உடல். அத்தலை ஓடிவரவும் மாமா அவசரமாக விலகினார். அத்தயைின் உலுக்கல்; 'அணு, என்ன அணு!' அவளிடம் பசேச்சு மச்சில்லை. 'பாத்ரபிம் போக வந்தப்ப விழுந்துட்டா போல.' மாமாவின் சமாளிப்பு. அத்தலை மெளனமாக அவளை அணதைத்துத் தடுக்கிப் படுக்கையில் கிடத்துகிறாள்.

அரமையக்க அலகைளில் புரளும் பிரகஞ்சை. 'இதுவா? இதுவா அது? இப்பட்டியா, இல்லலை, முகமும் முகமும் பக்கத்தில் வரும்; உடனே ஒரு பிவும் பிவும் நரூங்கி ஆடும்; வானில் புதிய பறவகைள் சிறகடிககும். நீ லமகேமும் பசும் புல்வளியும் ஓட்டி உறவாடும்; திசகைளெங்கும் குழலிசை இனிமயைாகப் பரூகும்; அப்படித்தானே அந்த பாட்டில் வரும்? ஓஹோ, அப்பட்டியிருந்தால் இது பிடித்திருக்குமா? நீ விரும்புவது அணுகுமுறையின் மாறுதலயை? இல்லலை. சச்சே, இந்த மாமாவா? காத்ரே நரூ. வாயில் சிகரெட் நடுபி. தளர்ந்த தோள்களின் வலுவான இறுகத்தில் இரூந்த கிழட்டுக் காமத்தின் புகசைசல். நடுஞ்சகைக் கமறுகிறது. உடல் காந்துகிறது. மார்பு வலியில் எரிகிறது. கண்கள் தீய்கின்றன.

'அய்யோ அணு, மலே சூடூதே. இந்த மாத் திரயைாவது போட்டுக்கோ' அத்தலை வாய்பைப் பூடவயைால் போர்த்திக் கொண்டு விம்முகிறாள். மாமாவின் அறகைக்கு ஓடி என்னவோ கோபமாய்க் கத்துகிறாள்.

'நான் இனி நானாயிருக்க முடியாதா? மாமாவின் தடால் என அப்பாவூடயைது போலில்லை. அப்பா என்னதைத் தடாட்டே ஆயிரம் வருடம் இரூக்குமே! என மூதல் ஆண் இவனா! என மலே மதோதி நசுக்கிய உடலால் என்னவெல்லாம் அழிந்தது? பலவந்தப் பிழம்புகளில் கரூகி உதிர்ந்த பிம்பங்கள் இனிமீளுமா? மாமா என்னிலிருந்து கசக்கி எறிந்தது எதை? எனக்கு என்னவோ ஆயிபிச்சே. நான் இழந்தது எதை? தடுக்கம் ஒரு நனநைந்த சாக்குப்போல் இமமீது விழுந்தது.

காலயைில் தயேந்த ஓலிகள். அடூப்பட்டியில் லடைட்ரூ அழுத்தும் சத்தம், பால் குக்கரின் விசில், டம்ளரில் ஆற்றும் ஓசை. விழித்தபடி படுத்திரூந்த அணுவிடம், 'இந்தா காப்பியகைக் குடி அணு' என்கிறாள் அத்தலை.

'வணோம், எனக்கு இப்பவே அம்மாகிட்டே போகணும்'

அத்தையின் கடுஞ்சல்களையெல்லாம் அனுபவித்துப் பட்டவிலலை. மாமா பின்புறம் மடித்துவிட்டுப் பக்கத்தில் வருகிறார். மறக்க முடியாத கற்ற உணர்வு அவர் முகத்தில் படலமிட்டிருக்கிறது அசிங்கமாக.

‘உனக்கு மாமா ஒரு புது ஃபிராக் வாங்கித் தரட்டுமா?’. தோளில் பட்ட கையை அனு உடனடியாக உதறித் தள்ளுகிறார். மாமா அத்தையின் முறைப்பில் நகர்ந்து விலகுகிறார்.

பயணம் எவ்வளவு நீண்டதாக நகர்கிறது? எத்தனை மெதுவாகச் சூழலும் சக்கரங்கள்? அத்தையின் மௌனம் நடுநிலை ஓற்றுவதாகப் படிகிறது. அத்தை அம்மாவின் நடைபிரதியெனத் தோற்றம் கொள்கிறார். ‘அம்மா, அம்மா! நான் உன்னிடம் என்ன சொல்வனே? என்னால் இதனை எப்படிச் சொல்ல முடியும்?’

‘என்னாச்சு? உடனே திரும்பிட்டீங்க? அம்மா இடம்புகக் கழந்தையோடு ஓடி வருகிறார். அனுவைப் பாய்ந்து தழுவும் அவள் பார்வை. அத்தை வரவழைத்துக் கொண்ட புன்னகையோடும் கலங்கி வருகிற கண்ணோடும்.

‘ஒரு நாள் உங்களையே பிரிஞ்சதுங்கே உங்க பொண்ணுக்குக் காய்ச்சல் வந்துச்சு’ எனவும் அம்மாவின் விழிகள் நம்பாமல் அனுமீது நகர்ந்து தடவுகின்றன – கைதவறி விழும் உடையாமல் இருக்கிற பீங்கான் சாமானைப் பதறி எடுத்துக் கீறவில்லையே என்று சரி பார்ப்பதுபோல.

அனு ஒன்றும் பசோமல் உள்ளே ஓடுகிறார். வீட்டின் நாற்புறமும் தங்கிய துயரம். அமானுஷ்யமான அமைதி அங்கே பொருக்குக் கட்டியுள்ளது. ‘என் மரபாச்சி எங்கே?’ அனு தடுக்கிறார். கட்டத்தில் தொலகை அடிப்பெட்டி து, அடக்களையில் பொம்மைகளிடையே, பாப்பாவின் தொடர்பில், எங்கும் அது இல்லை. ‘அது கீறி உடனே திரும்பும். நிறுத்துண்டாக நொறுங்கிப் போயிருக்கும். அம்மா அதைப் பெருக்கி வாரியாளித் தீர எறிந் திரும்பாள். அனுவின் கண்களில் நீர்க்கோர்த்தது. அழுகையோடு படுக்கையில் சரிந்தபோது மரபாச்சி சன்னலில் நின்றது. ஆனால் அது அனுவைப் பார்க்கவியில்லை. அவளையென்றி எங்கையோ, எல்லாவற்றிலுமோ அதன் பார்வை சிதறிக் கிடந்தது. அனுவின் தொடுகையைத் தவிரக்க அது மலையில் ஒண்டியிருந்தது. அதனோடான நெருக்கத்தை இனி ஒருபோதும் மீட்க முடியாதென்று அவள் மனம் கவியது. உற்றுப் பார்த்தபோது மரபாச்சியின் இடைவளந்தது, உடல் மறுபடியும் பெண்தன்மையுற்றிருந்தது. மீண்டும் முளக்கத் தொடங்கியிருந்த அதன் மலகைகளை அனு வறும்பு போடு பார்த்தாள்.

□□□□□□□□ : □□□□□□□□□□□□ !

Written by - உமா மகஸேவரி -

Saturday, 08 December 2012 19:52 - Last Updated Saturday, 08 December 2012 19:57

***

நன்றி : உமா மகஸேவரி , தமிழினி பதிப்பகம்